

UIT DE LITERatuur

Schweizerische Monatsschrift für Zahnheilkunde No. 1. Jan. 1929. Unsere Brotversorgung, Rückblicke und Ausblicke, von Dr. med. Adolf Roos, Basel.

Deze voordracht is gehouden op de eerste Fortbildungskurs van Zwitsersche schooltandartsen en hoewel men mag verwachten dat de schrijver sympathiek staat tegenover de instelling der schooltandklinieken, laat hij toch zijn waarschuwende stem hooren, dat hierdoor en mede door alle arbeid der tandartsen aan de gebitten der volwassenen, het Zwitsersche volk niet bevrijd zal worden van de reputatie, de slechtste tanden van de geheele wereld te bezitten.

Ondanks alle pogingen en ijverig zoeken in het laboratorium is de ware oorzaak der cariës nog steeds niet ontdekt. Volgens zijn meening hebben de onderzoekers zich op te eng standpunt gesteld, door zich uitsluitend te bepalen tot de tanden en kiezen zelf; men bestudeerde de verschijnselen der cariës zonder de grondoorzaak dezer verschijnselen te bestudeeren. Zijn eisch is daarom het cariësprobleem meer van uit biologisch standpunt te trachten op te lossen. Zijn de grondoorzaken eenmaal gevonden dan volgen de prophylaxe en de therapie vanzelf. Door de publicaties van Hower in „The Dental Digest,” is hij tot de overtuiging gekomen dat het cariësprobleem is een voedingsprobleem. Immers de bestudeering van de vitamine heeft tot de ontdekking geleid, dat deze van enorme invloed is op de ontwikkeling en samenstelling van beenderen en tanden, en wel speciaal de soorten C en D op deze laatsten. De afbeeldingen, die Hower geeft van proefdieren, gevoed met en zonder vitamine C, zijn te duidelijk, dat het groote verschil niet direct zichtbaar zou zijn. Zoo is dit eveneens het geval met de microscopische afbeeldingen van tanden, ontstaan met en zonder vitamine C. Door de voeding hebben we het dus in onze hand, goedgevormde tanden en kiezen te doen ontstaan, waardoor het cariësprobleem is geworden tot een voedingsprobleem. Volgens den schrijver wordt het Zwitsersche volk, althans het grootste deel, gevoed met brood, dat volkomen voldoet aan de

algemeen gestelde eisch: zacht en wit; doch als gevolg daarvan is een techniek van voorbereiding ontstaan, die zorgvuldig alleen de binnenste kern van de graankorrel verzamelt en de vitamine bevattende buitenste laag over boord werpt.

Het dagelijksch brood zal derhalve moeten veranderd worden om het gemis aan vitamine goed te maken en zooals de schrijver aangeeft heeft een technicus er zich reeds mede bezig gehouden, zoodanig meel te produceeren, dat aan de gestelde eisch voldoet. Of het publiek zal willen veranderen? Ongetwijfeld zal het moeite kosten en het is daarvoor, dat de auteur de tandartsen opwekt mede te werken.

Schweizerische Monatsschrift für Zahnheilkunde No. 1. Jan. 1929. Die systematische Extraktion der Sechsjahrmolaren von Zahnarzt M. Reiser.

Werd vroeger de systematische extractie van de eerste blijvende molaar immer uit orthodontisch oogpunt gedaan, de schrijver van bovengenoemd artikel wenscht deze behandeling in veel ruimer mate toegepast te zien, tenzij duidelijk de contra-indicatie blijkt, zooals dit o.a. het geval is bij het in kiem niet aanwezig zijn van een der praemolaren. Uit zijn onderzoek bij schoolkinderen is hem gebleken dat van de 4000 1e molaren slechts 22,3% gezond waren, 22,1% gevuld, 30% carieus, 14% totaal afgebrokkeld en 11% reeds geëxtraheerd. Met dit beeld voor oogen lijkt het hem veel beter, dat de schooltandartsen zich niet bezig houden met de dikwijls langdurige conserveerende behandeling, doch de systematische extractie toepassen, temeer omdat hij tot degenen behoort, die nimmer kwade gevolgen dezer behandeling zagen. Ziet een ander zooals Angle die wel, dan zegt de auteur, dat de extractie in dat geval niet geïndiceerd is geweest.

Het ontstaan van een occlusie, die volgens de regels niet meer normaal is, acht hij van heel weinig beteekenis, want in de praktijkervaart men toch, dat de patiënten er niet minder goed om kauwen; zorg is in hoofdzaak voor stabiele occlusie. Ook uit aesthetisch oogpunt is er volgens zijn meening geen bezwaar. Tijdelijke vermindering van kauwvermogen wordt evenmin ernstig genoemd in verband met de weeke kostjes, waaruit als regel ons dagelijksch voedsel bestaat.

Van belang is het tijdstip, waarop de extractie plaats vindt. Het gunstigst is dit na doorbraak der 2e molaar als de praec-

molaren reeds met elkaar in contact zijn en dus de beethoogte geen verandering ondergaat.

Schweizerische Monatsschrift für Zahnheilkunde No. 1. Jan. 1929. Methode der Schulzahnpflege von Jules Bonjour.

Tot 1921 was de behandeling der schoolkinderen in Zürich hoofdzakelijk een symptomatische, waarbij extractie hoofdregel was en van een systematisch conserveerende behandeling, door gebrek aan arbeidskrachten, geen sprake was. Veel succes kon dit uit den aard der zaak niet opleveren, evenmin als de daarop gevolgde methode om de monden van een beperkt aantal leerlingen geheel te saneeren, speciaal van de ouderen, terwijl de jongeren dan maar wachten moesten.

Na het bekend worden van Kantorowicz'-methode in 1925 heeft men ook in Zürich deze behandeling daar ingevoerd, aangepast natuurlijk aan de speciaal Zwitsersche omstandigheden.

Dat er Zwitsersche schooltandartsen zijn, die anders over de 1e molaar denken dan de auteur van het vorig artikel blijkt o.a. uit een zin van Bonjour, waar hij spreekt van „het behouden der voor ons gansche gebit zoo belangrijke 1e molaar en o.a. uit het feit dat tal van zenuwbehandelingen aan de 1e molaren worden verricht.

W.

Experimentelle Untersuchungen und histopathologische Befunde an Pulpen von Zähnen mit Jacketkronen. S. Palazzi—Pavia. Nuova rassegna di odontoiatria, 1928, 3 (gerefereerd in het Zeitschr. für Stomat. 1929. Heft 1).

De vraag ligt voor de hand of het afslipen van den tand voor het prepareren van de stomp, die de jacketkroon te dragen krijgt, de vitaliteit van den tand niet in gevaar brengt. Schrijver verwondert zich over het groote optimisme te dien opzichte bij de Amerikanen en over het feit dat de literatuur zich met deze vraag nagenoeg niet heeft bemoeid. Slechts Lewin maakt melding van het bij uitzondering afsterven van de pulpa onder jacketkronen en raadt aan, deze bij het foramen coecum te trepaneren en vandaar uit de wortelkanaalbehandeling in te stellen.

Palazzi—Pavia frachtte experimenteel vast te stellen hoe de